



Sygn. akt II KK 171/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 października 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Kozielowicz (przewodniczący)

SSN Piotr Mirek (sprawozdawca)

SSN Igor Zgoliński

Protokolant Elżbieta Wawer

w sprawie **K. G.**

skazanego z art. 209 § 1 kk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 7 października 2020 r.,

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść

od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w W.

z dnia 16 kwietnia 2015 r., sygn. akt III K (...),

**uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi
Rejonowemu w W. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w W. wyrokiem nakazowym z dnia 16 kwietnia 2015 r., sygn. akt III K (...), uznał oskarżonego K. G. winnym tego, że w okresie od 23 października 2013 r. do 17 lipca 2014 r., w W. uporczywie uchylał się od obowiązku łożenia na utrzymanie córki M.G. oraz syna K.G., czym naraził ich na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych, co zostało uznane za przestępstwo z art. 209 § 1 k.k. i za co wymierzono mu karę 5 miesięcy

ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania kontrolowanej, nieodpłatnej pracy na cel społeczny w wymiarze 20 godzin miesięcznie oraz, na podstawie art. 36 § 2 k.k. w zw. z art. 72 § 1 pkt 3 k.k., zobowiązano do bieżącego łóżenia na utrzymanie dzieci.

Od powyższego rozstrzygnięcia nie wniesiono sprzeciwu i wyrok nakazowy uprawomocnił się z dniem 8 maja 2015 r.

Wyrok ten został zaskarżony kasacją przez Prokuratora Generalnego, w całości na korzyść oskarżonego. Skarżący zarzucił orzeczeniu rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa karnego procesowego, to jest art. 501 pkt 1 k.p.k. w brzmieniu obowiązującym w dniu wyrokowania, polegające na wydaniu na posiedzeniu wyroku nakazowego wobec K.G., będącego w tym czasie osobą pozbawioną wolności w innej sprawie, co wyłączało dopuszczalność takiego trybu postępowania.

Mając na względzie powyższe skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasację uznać należy za oczywiście zasadną.

Podniesiony przez skarżącego zarzut zasługuje na uwzględnienie. Rację ma skarżący wskazując, że w realiach sprawy oskarżonego wydanie wyroku nakazowego było niedopuszczalne.

Zgodnie z treścią art. 501 pkt 1 k.p.k., w brzmieniu obowiązującym w chwili wydania zaskarżonego wyroku, wydanie wyroku nakazowego było niedopuszczalne w stosunku do osoby pozbawionej wolności w tej lub innej sprawie. Przepis ten wprowadzał obligatoryjną przesłankę negatywną orzekania w postępowaniu nakazowym.

W dniu wydania wyroku, tj. 16 kwietnia 2015 r., oskarżony był pozbawiony wolności. Wedle znajdujących się w aktach sprawy danych uzyskanych z systemu NEO-SAD (k. 195), a także informacji przekazanych Sądowi Najwyższemu przez Sąd Rejonowy w W. (k.18 i nast. akt SN), w okresie od dnia 15 lutego 2015 r. do dnia 13 maja 2015 r. K.G. odbywała karę pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 3 listopada 2014 r., sygn. akt III K (...). Z

oczywistych względu wydanie wyroku nakazowego było wobec niego niedopuszczalne.

Dla oceny zasadności kasacji nie ma znaczenia to, że w aktualnym stanie prawnym, ukształtowanym przepisami ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2013 r. poz.1247), która weszła w życie w dniu 1 lipca 2015 r., pobawienie wolność oskarżonego nie stanowi już przeszkody w zastosowaniu trybu nakazowego. Przewidziany poprzednio w art. 501 pkt 1 k.p.k. zakaz pełnił funkcję gwarancyjną, zabezpieczając realizację uprawnienia oskarżonego do złożenia sprzeciwu od wyroku wydanego bez jego udziału. Obecnie problematyka ta została uregulowana odmiennie, co nie oznacza, że funkcja gwarancyjna zakazu z art. 501 pkt 1 k.p.k. straciła znaczenie. Jej realizację przejęły inne rozwiązania procesowe (np. ograniczenie zakresu doręczeń pośrednich i zastępczych – art. 132 § 4 k.p.k.).

Mając na względzie powyższe, kasację uznać należało za oczywiście zasadną i jako taką uwzględnić.